

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202274
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318202274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu O. K. A., Q., so sídlom I. XX, XXX XX J., T.: XX XXX XXX, proti žalovanej T. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. I. XXX/XX, XXX XX M., o zaplatenie 562,42 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/59/2018-130 zo dňa 07. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 0,32 eur zastavuje.

Žalobu zamietla.

Žalovanej vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 261 ods. 6 písm. d), § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník účinný v rozhodnom období, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 2 písm. g), i), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalovaná žiadosťou o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 05.08.2015 požiadala žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 2.100,- Eur s dobou splácania 2 rokov. Žalobca ako banka a žalovaná ako dlžník dňa 05.08.2015 uzatvorili Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX - O., podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Opakovaným upozornením zo dňa 07.02.2018 žalobca vyzýval žalovanú k zaplateniu omeškaných splátok v celkovej výške 119,35 Eur. Listom označeným ako výzva na predčasné splatenie úveru zo dňa 13.04.2018 žalobca žalovanej oznámil, že vzhľadom ku skutočnosti, že si neplnila svoje povinnosti z úverovej zmluvy, a to ani napriek opakovanej snahe zo strany žalobcu, rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovanú na jeho zaplatenie najneskôr do 23.04.2018. Dlh s príslušenstvom žalovanej k uvedenému dňu bol vo výške 49,74 Eur a

poistné. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 27.08.2018 uviedol, že žalovaná do zosplatnenia úveru uhradila spolu sumu 2.203,22 Eur, pričom z tejto sumy bolo na istinu započítaných 1.537,58 Eur, na úrok 615,90 Eur a na poistné 49,74 Eur. Priamo v predmetnom prehľade splácania sú uvedené aj konkrétne dátumy, kedy žalovaný uskutočnil konkrétne úhrady. Žalobca dňa 30.03.2018 zbral žalobu čiastočne späť, čo do časti uplatneného nároku na vyčíslený úrok z úveru vo výške 0,32 Eur.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v danej právnej veci zbral žalobca žalobu čiastočne späť pred prvým pojednávaním vo veci samej, preto žalovanú o súhlas so späťvzatím nežiadal a konanie v zmysle uvedených zákonných ustanovení zastavil. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Súd mal za preukázané, že na základe uzatvorenej zmluvy bol poskytnutý úver vo výške 2.100,- Eur a že žalovaná v prospech žalobcu uhradila sumu 2.203,22 Eur. Súd vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V tejto súvislosti poukázal aj na právne názory krajských súdov.

5. Súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/61/2015. Uviedol, že sa žiada uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty, ktorý je v právnom poriadku Slovenskej republiky definovaný v čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Pokiaľ ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 4Cdo/211/2017, odklonil sa od uvedených rozhodnutí, a to vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu a tiež z dôvodu, že text zákona č. 129/2010 Z. z. je odlišný od textu smernice. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem. Až rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíroovej bolo konštatované, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Je teda evidentné, že zákonodarca pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzatvorených po účinnosti spomenutej novely.

6. Spotrebiteľ mal byť informovaný aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky, aby sa mohol rozhodnúť, či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriraďoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva. Uvedené nie je spôsobilá nahradiť ani amortizačná tabuľka. V tejto súvislosti poukázal súd na obdobné právne názory v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Žiline a Krajského súdu v Trnave.

7. V predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená RPMN vo výške 22,37%, pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 22,52%. Z daného vyplýva, že v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 z. z. účinného v čase uzatvorenia zmlúv tiež za následok, že takéto spotrebiteľské úvery sú bezúročné a bez poplatkov, a to aj od počiatku aj z uvedeného dôvodu. Súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná bola tak povinná na istine úveru zaplatiť celkovo sumu 2.154,23 Eur, avšak vzhľadom na to, že v prospech žalobcu uhradila sumu 2.203,22 Eur, titulom úverovej zmluvy žalobcovi už nie je povinná zaplatiť žiadne finančné prostriedky. Súd preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

8. O trovách konania rozhodol tak, že v danom prípade súd konanie čo do sumy 0,32 zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanej tak vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Nakoľko však žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, súd jej náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti zamietavému výroku a nadväzujúcemu výroku o trovách konania. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že s uvedenými argumentmi súdu prvej inštancie sa nestotožňuje a považuje napadnutý rozsudok za nesprávny. Uviedol, že výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené priamo v samom texte zmluvy v bode 1.2.. Z uvedeného teda vyplýva, že počet a termíny splátok istiny, úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uvedené platí aj pre údaj o výške splátky. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady už zrejme v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou VOP, a tým aj súčasťou zmluvy. Prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Rozhodujúcim argumentom, pre ktorý je napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nesprávne, je podľa neho fakt, že rozhodné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. v ust. § 9 ods. 2 nevyžaduje rozčlenenie mesačnej splátky spotrebiteľského úveru na jednotlivé zložky dlhu osobitne s prislúchajúcimi dátumami splatnosti. V tejto súvislosti poukázal na návrh novely zákona o spotrebiteľských úveroch z októbra 2015, výklad rozhodných ustanovení vládou Slovenskej republiky, dôvodov správu k zákonu o spotrebiteľských úveroch, návrh generálnej advokátky, rozsudok súdneho dvora, stanovisko odboru ochrany finančných spotrebiteľov Národnej banky Slovenska a ustálenú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadne splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Uviedol, že tieto skutočnosti v rozpore s právnym názorom prvoinštančného súdu potvrdzujú, že znenie zákona v rozhodnom čase nevyžadovalo ako obligatórnu náležitosť zmluvy rozčlenenia splátky úveru na jednotlivé zložky dlhu. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe a priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov za konania na oboch inštanciách.

10. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov

vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod nebol naplnený.

15. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania odvolateľ nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

16. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd uvádza, že aj zmluvu uzatvorenú podľa ustanovení Obchodného zákonníka možno považovať za zmluvu spotrebiteľskú.

18. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 (ďalej len „ZoSÚ“) v čase uzatvorenia zmluvy presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musela spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. k) uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musela obsahovať najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu bola aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová: suma, počet a termíny splátok sa viazali ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom.

19. Účelom právnej úpravy (§ 9 odsek 2 ZoSÚ) bolo bez akýchkoľvek pochybností aj poskytnutie ochrany spotrebiteľovi. Ten mal a má totiž právo byť informovaný o výške (sume) úrokov z úveru a poplatkoch. Žalobca ako dodávateľ mal preto zákonnú povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť aj údaj o výške úrokov a poplatkov, a to priamo v zmluve so sankciou straty práva na úroky a poplatky v zmluve neuvedené (§ 11 odsek 1 ZoSÚ). Informácia spotrebiteľa o úrokoch a poplatkoch má podstatný význam z dôvodu, že prispieva k transparentnosti trhu a umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku. Žalovaný ako spotrebiteľ však túto možnosť nemal, keďže výška úroku a poplatkov nebola uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere. (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010)

20. Náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 ZoSÚ neohli a nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť uvedené priamo v spotrebiteľskej úverovej zmluve, tzn. na listine, na ktorej spotrebiteľ pripojuje svoj podpis. Obchodné podmienky, resp. Všeobecné obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť hlavne na to, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nesmú slúžiť na to, aby do nich v neprehľadnej, zložito formulovanej a malými písmenami písanej forme dodávateľ ukryl dojednania, ktoré môžu byť pre spotrebiteľa také, že sa predpokladá, že jeho pozornosti uniknú. Pokiaľ teda i napriek tomu sa dodávateľ nespráva v právnom vzťahu poctivo, potom takémuto konaniu nemožno priznať právnu ochranu. Treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že fakticky je pritom zmluvná sloboda spotrebiteľa pri určovaní, ktoré dojednanie bude uvedené v zmluve, a ktoré vo všeobecných podmienkach len zdanlivá, lebo obe listiny vo formulárovej podobe pripravuje dodávateľ a vzhľadom na nepomer vo vyjednávacej sile dodávateľa a spotrebiteľa je na prvý pohľad zrejmé, že sa spotrebiteľ len ťažko môže domôcť zmeny vopred pripravených zmluvných dojednaní. Súd prvej inštancie tu zohľadnil ústavný aspekt materiálnej

rovnosti medzi spotrebiteľom a dodávateľom prejavujúci sa v rovine podústavného práva ako ochrana spotrebiteľa, s poukazom na princípy dôvery a poctivosti v zmluvných vzťahoch

21. Neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu, že výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy a dohody. Podľa názoru odvolacieho súdu popis splácania uvedený v predmetnom prípade nezodpovedá zákonnej požiadavke špecifikácie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov požadovanej zákonom v čase uzatvorenia zmluvy.

22. Pre zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd však dodáva, že vo vzťahu k absencii údajov podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal a dostatočne odôvodnil odklon od rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 a sp. zn. 4Cdo/211/2017, ako aj so skutočnosťou prečo v predmetnom prípade neprihliadal na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a teda dospel k záveru, že spotrebiteľské zmluvy neobsahujú ani uvedené údaje. Pre doplnenie odvolací súd len dodáva, že v čase kedy bola spotrebiteľská zmluva uzatvorená, Zákon o spotrebiteľských zmluvách upravoval v uvedenom ustanovení požiadavku špecifikácie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda aj napriek skutočnosti, že uvedené ustanovenie bolo v rozpore so smernicou, súd pri aplikácii uvedeného ustanovenia nemohol na toto neprihliadať z dôvodu jeho rozporu so smernicou, nakoľko v čase kedy boli spotrebiteľské zmluvy uzatvorené, vtedy platný a účinný Zákon o spotrebiteľských úveroch v uvedenom ustanovení vyžadoval takúto špecifikáciu.

23. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na predmetný prípad aplikoval Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia zmluvy a zároveň sa vysporiadal aj so skutočnosťou, prečo sa odklonil od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré riešili otázku zákonom stanovenej špecifikácie splátok. Súd prvej inštancie tak postupoval v súlade s čl. 2 ods. 3 C.s.p., kedy presvedčivo a dôkladne odôvodnil svoj odklon ako aj v súlade s § 220 ods. 2 a 3 C.s.p. v zmysle ktorého uviedol čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila a tiež jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, tiež odkázal na ustálenú rozhodovaciu prax, pričom dbal aj na to, aby odôvodnenie bolo presvedčivé. Pri odklone od ustálenej rozhodovacej praxe odôvodnenie jeho rozsudku obsahovalo aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

24. Vo vzťahu k nesprávne uvedenej výške RPMN, odvolací súd uvádza, že RPMN predstavuje jednu z podstatných náležitostí spotrebiteľských zmlúv, pretože vyjadruje náklady na úver a spotrebiteľovi pomáha aj poznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom, pričom uvedenie nákladov v percentuálnych bodoch zjednodušuje spotrebiteľovi i porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu, a teda aj výberu konkrétneho úveru samotným spotrebiteľom. Neuvedenie tohto údaju ale i jeho nesprávne uvedenie zo strany dodávateľa je tak klamaním spotrebiteľa a hľadá sa na neho, akoby uvedené ani nebolo (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/230/2014 zo dňa 19.11.2015). Odvolací súd sa preto stotožnil aj s uvedeným záverom súdu prvej inštancie, že absencia nie len špecifikácie splátok poskytnutého spotrebiteľského úveru, ale aj nesprávne uvedenie výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa predstavujú dôvody, s ktorými zákona spája a spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalovaná bola povinná vrátiť žalobcovi len reálne poskytnutú sumu spotrebiteľského úveru spolu so sumami poistného, t.j. celkovo bola povinná vrátiť žalobcovi sumu vo výške 2.154,23 Eur a keďže z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná vrátila žalobcovi sumu 2.203,22 Eur, t.j. sumu vyššiu ako je povinná vrátiť, nebolo možné žalovanú zaviazať na vrátenie uvedenej sumy, nakoľko túto žalobcovi už vrátila. Súd prvej inštancie teda žalobu správne zamietol.

26. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

27. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

28. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešnou bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).